

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z powództwa M. N. i S. Spółki Jawnej w G.

przeciwko G. P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 marca 2011 r.,

zażalenia strony powodowej na orzeczenie o kosztach, zawarte w wyroku Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego w G.

z dnia 10 września 2010 r.,

**uchyla orzeczenie o kosztach procesu zamieszczone
w punktach pierwszym i trzecim wyroku i sprawę w tym zakresie
przekazuje Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego
rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania
zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 10 września 2010 r. Sąd Okręgowy w G. – w następstwie apelacji powódki – zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 18 maja 2010 r. i zasądził na jej rzecz od pozwanego kwotę 7871,50 zł z odsetkami oraz odsetki od kwot 2025,20 zł i 3977,20 zł za wskazane okresy, a także kwotę 165 zł tytułem kosztów procesu. W pozostałej części apelację oddalił, zasądzając na rzecz powódki od pozwanego kwotę 958 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Powódka w zażaleniu zakwestionowała orzeczenie o kosztach procesu zamieszczone w punkcie pierwszym i trzecim wyroku zarzucając, że wysokość tych kosztów została wyraźnie zaniżona. Zdaniem skarżącej, przegrała ona nieznacznie proces w stosunku do pierwotnego żądania (tylko co do kwoty 248 zł), ponieważ reszta dochodzonej kwoty została bądź zasądzona, bądź uiszczona przez dłużnika w toku procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Orzekając o kosztach procesu Sąd Okręgowy powołał się na art. 100 k.p.c., będący właściwą podstawą prawną rozstrzygnięcia przy częściowym uwzględnieniu powództwa. Przepis ten stwarza jednak różne możliwości dla sądu, aczkolwiek podstawowe znaczenie ma relacja między żądaniem pozwu a wynikiem sporu. Konieczne staje się w związku z tym określenie, w jakim stopniu (procencie, ułamku) strona powodowa wygrała i przegrała proces oraz w jakiej wysokości każda ze stron poniosła koszty (por. art. 98 § 1 k.p.c.). Bez tych ustaleń nie da się prawidłowo rozliczyć koszty i w konsekwencji nie istnieje możliwość kontroli instancyjnej takiego orzeczenia. Szczególnie w sytuacji, w której istnieje wyraźna kontrowersja co do zakresu wygrania sporu przez powódkę. Skoro Sąd Okręgowy nie przedstawił takich ustaleń w nawiązaniu do treści art. 100 k.p.c., należało uwzględnić zażalenie (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 108 § 2 k.p.c.).